

Leo Trotskij

Om Kominterns stundande kongress

22 juli 1920

A. Villkoren för att gå med i Tredje internationalen

I

Socialpatrioter och deras borgerliga inspiratörer fäster uppmärksamheten på det faktum att ledarna för Tredje internationalen (eller "Moskva" eller "bolsjevikerna") ställer andra partier inför diktatoriska krav angående uteslutning av medlemmar, förändringar av taktik osv. under täckmantel av villkor för att gå med i Tredje internationalen.

Socialister som tillhör centern (kautskyaner, longuetister) upprepar dessa anklagelser på ett något svagare och urvattnat sätt; de försöker röra upp nationella känslor hos arbetarna i olika länder genom att väcka deras misstankar om att någon försöker diktera för dem "utifrån".

I själva verket uttrycker dessa anklagelser och insinuationer antingen en illvilligt borgerlig förvrängning eller en enfaldig småborgerlig missuppfattning om just det väsentliga i Kommunistiska internationalen, som inte bara är en enkel aritmetisk summa av alla arbetar- och socialist-förbund som finns i olika länder, utan utgör en förenad, självständig, internationell organisation, som eftersträvar fastställda och precist formulerade mål genom bestämda revolutionära medel.

Genom att ansluta sig till Tredje internationalens led, blir en organisation i ett givet land inte enbart underordnad den gemensamma, vaksamma och krävande ledningen, utan får själv rätt att aktivt delta i ledningen av alla de andra sektionerna som tillhör Kommunistiska internationalen.

Anslutning till Internationalen handlar inte om att fullgöra någon internationell oskriven lag utan om att ta på sig revolutionära kampuppgifter. Av den anledningen kan den i alla händelser inte grundas på förbiseenden, missförstånd eller tvetydigheter. Kommunistiska internationalen förkastar föraktfullt alla de konventionella former som användes för att trassla till relationerna inom Andra internationalen från topp till botten och vars stöttepelare var att ledarna för varje nationellt parti inte låtsades lägga märke till de opportunistiska, chauvinistiska deklamationer och handlingar som utfördes av ledarna i andra nationella partier, med baktanken att de skulle betala tillbaka med samma mynt. De ömsesidiga relationerna bland de nationella "socialistiska" partierna var endast en tarvlig motsvarighet till relationerna mellan de borgerliga diplomaterna under den väpnade fredens epok. Av just detta skäl hade de kapitalistiska generalerna knappt kastat den kapitalistiska diplomatin åt sidan, förrän den villkorade diplomatiska falskheten hos Andra internationalens "broderpartier" trängdes undan av dess ledares nakna militarism.

Tredje internationalen är organisationen för det internationella proletariats revolutionära handlingar. De som deklarerar sin villighet att gå med i Tredje internationalen, men samtidigt motsätter sig villkor som påtvingas dem "utifrån", visar därmed att de är fullständigt värdelösa och odugliga med utgångspunkt från Tredje internationalens principer och aktionsmetoder. En internationell organisation som kämpar för proletariats diktatur kan endast byggas på ett villkor, nämligen att den Kommunistiska internationalens led endast är tillgängliga för kollektiva organ som genomsyras av en genuin anda av proletär revolt mot det borgerliga styret och som därför själva är intresserade av att se till, att de egna leden och andra samarbetande politiska och fackliga organisationer hålls stängde inte bara för

överlöpare och förrädare, utan även för ryggradslösa skeptiker, ständigt vacklande element, personer som sprider panik och ideologisk förvirring. Detta går inte att uppnå utan att ständigt och envist rensa utfelaktiga idéer, felaktiga aktionsmetoder och dess budbärare från våra led.

Det är av just detta som är syftet med dessa villkor som Tredje internationalen framlagt och kommer att fortsätta att lägga fram för varje organisation som går med i dess led.

Låt oss upprepa, Kommunistiska internationalen är inte en aritmetisk summa av nationella arbetarpartier. Det är det internationella proletariats kommunistparti. De tyska kommunisterna har rätt och skyldighet att rakt på sak ställa frågan: på vilka grunder är Turati¹ medlem av deras parti? Under genomgången av frågan om de oavhängiga tyska socialdemokraternas och det franska socialistpartiets inträde i Tredje internationalen har de ryska kommunisterna rätt och skyldighet att ställa sådana villkor som, utifrån deras ståndpunkt, skulle säkra vårt internationella parti mot urvattning och upplösning. Varje organisation som går med i Kommunistiska internationalen har i sin tur rätt och möjlighet att aktivt påverka de ryska bolsjevikernas, tyska spartakisternas osv., osv teori och praktik.

II

I sitt uttömmande svar till det tyska oavhängiga partiet konstaterar Kommunistiska internationalens exekutivkommitté (EKKI) en principiell identitet mellan de tyska oavhängiga och de franska longuetisterna. Detta är otvivelaktigt korrekt. Men eftersom frågan om det franska socialistpartiet står mer direkt på dagordningen, är det för tillfället nödvändigt att samtidigt med de grundläggande likheterna även slå fast olikheterna.

Det faktum att det franska socialistpartiet, som helhet, har uttryckt ett intresse för Tredje internationalen är i sig nog för att redan från början väcka fullständigt naturliga betänkligheter. Dessa betänkligheter blir bara starkare om man mer noga jämför socialismens situation i Frankrike med den i Tyskland.

Den gamla tyska socialdemokratin är nu splittrad i tre delar:

1. Ebert-Scheidemanns öppett chauvinistiska regeringsbärande socialdemokrati;
2. Det ”oavhängiga” partiet vars officiella ledare försöker stanna kvar inom ramen för en parlamentarisk opposition vid en tidpunkt då massorna strävar fram mot ett öppet uppror mot det borgerliga samhället; och
3. Det kommunistiska partiet, en integrerad del av Tredje internationalen

I vår undersökning huruvida det oavhängiga partiet ska släppas in i Tredje internationalen fastställer vi först av allt den ovannämnda skillnaden mellan de officiella ledarnas linje och massornas stävanden. Denna åtskillnad är stödjepunkten för vår hävstång. Beträffande Scheidemanns socialdemokrati, som i och med bildandet av en rent borgerlig regering nu går över till en halvopposition, är det omöjligt att bland oss ens ställa frågan om att låta detta parti gå med i Tredje internationalen. Det finns ej heller någon möjlighet till någon form av förhandlingar med dem. Samtidigt är det franska socialistpartiet som organisation betraktat på intet sätt jämförbart med det tyska oavhängiga partiet som nu bildats, eftersom det inte förekommit någon som helst splittring i franska socialistpartiet och de franska Ebert-, Scheidemann- och Noske-typerna alla finns kvar på sina ansvarsposter.

¹ Filippo Turati (1857-1932) – en av det italienska socialistpartiets grundare. Advokat till yrket. Med undantag av de första åren när han var en vänsteranhängare ägnade sig Turati åt den italienska reformismens sak. Efter Italiens inträden i Första världskriget röstade han mot krigskrediter, men stödde Wilsons program. Vid krigets slut var han motståndare till ryska revolutionen och Kommunistiska internationalen. Efter det italienska partiets splittring 1922 ledde han det reformistiska partiet.

Under kriget var de franska socialistpartiledarnas uppförande inte ett dugg bättre än de mest stereotypiska tyska socialförrädarna. I båda fallen nådde klassförräderiet lika djupt. Vad gäller de utåtriktade former som det antog, så var de t o m ännu skrikigare och obscenare i det franska partiet än i Scheidemanns läger. Men samtidigt som den oavhängiga socialdemokratin i Tyskland under trycket från massorna har brutit med sina Scheidemann-typer, fortsätter herrarna Thomas², Renaudel, Varenne³, Sembat⁴ och de övriga att finnas kvar som förut i det franska socialistpartiets led.

Det viktigaste är emellertid den allmänt rådande, praktiska inställningen hos det officiella franska socialistpartiets ledare när det gäller frågan om den revolutionära kampen för att gripa makten. Under longuetisternas ledning misslyckas socialistpartiet inte enbart med att förbereda sig för denna kamp genom att vidta alla agitatoriska och organisatoriska åtgärder, öppna som hemliga, utan ingjuter istället, genom sina representanter, tanken att dagens ekonomiska oreda och förfall är ogynnsam för arbetarklassens styre. Med andra ord, under longuetisternas ledning påtvingar det franska socialistpartiet de arbetande massorna en passiv och förhållande taktik och väcker fantasier hos dem att borgarklassen, under den imperialistiska katastrofens epok, kan leda landet ut ur det ekonomiska kaoset och fattigdomen och på så sätt förbereda ”gynnsamma” förhållanden för proletariats diktatur. Självfallet är det så, att om borgarklassen skulle lyckas genomföra vad den i alla händelser inte kan genomföra, dvs. pånyttföda Frankrike och Europa ekonomiskt, då kommer det franska socialistpartiet att ha ännu mindre anledning, möjligheter och intresse än idag att mana proletariatet att med hjälp av en revolution störta det borgerliga väldet.

Med andra ord vad gäller den grundläggande frågan spelar det franska socialistpartiet, under longuetisternas ledning, en kontrarevolutionär roll.

Det är sant att det franska socialistpartiet, till skillnad från Scheidemanns parti, har lämnat Andra internationals ledning. Men om man tar hänsyn till att detta utträde genomfördes utan att skada enigheten med Renaudel, Thomas och alla det imperialistiska krigets övriga tjänare, då står det absolut klart att för en avsevärd del av den officiella franska socialismens representanter har denna skilsmässa från Andra internationals ledning inget gemensamt med att avsäga sig den senares metoder, utan är istället enbart en manöver med syftet att ytterligare bedra de arbetande massorna.

Under kriget opponerade sig det franska socialistpartiet så våldsamt mot Scheidemanns Kaiser-socialism att numera inte bara Longuet, Mistral⁵, Pressemane⁶ och andra centeranhängare, utan även Renaudel, Thomas och Varenne tycker att det är mycket obehagligt att förbli i Andra internationals utkanter och frotera sig med Ebert, Scheidemann och Noske som närmaste meningsfränder. Sålunda dikterades det officiella franska socialistpartiets uttåg ur Huysmans⁷ kök huvudsakligen av dess patriotiska inställning. Det är sant att allt även

² Albert Thomas (1878-1932) – fransk socialist och deputerad, medlem av koalitionsregeringen under kriget 1914-18. Extrem socialchauvinist. Ordförande för ”Arbetsbyrå” som var knuten till Nationernas Förbund.

³ Alexandre Varenne (1870-1947) – framträdande fransk socialist som var chauvinist under kriget 1914-18 och som senare blev en av de rabiataste förespråkarna för ”vänsterblocket”, dvs., en koalition mellan borgarklassen och socialisterna. Varenne och andra av hans sort är Stalins föregångare vad gäller ”folkfrontspolitiken”.

⁴ Sembat – var under tiden före 1914 en av de mest framträdande parlamentarikerna inom det franska socialistpartiet. Under första världskriget blev Sembat chauvinist och satt med i Vivianis regering. Intog en extrem högerposition inom det franska socialistpartiet efter kriget.

⁵ Mistral – fransk socialist som tillsammans med Longuet ledde den ”moderata oppositionen” under Första världskriget. Likt Longuet stannade Mistral kvar i socialistpartiet efter splittringen vid kongressen i Tours 1919.

⁶ Pressemane – en annan ledare för samma riktning.

⁷ Huysmans – belgisk socialist; ordförande för Andra internationals ledning. Professor i filosofi. Deltog i borgerliga regeringar. Under Första världskriget var Huysmans en rabiat chauvinist och angrep Zimmerwaldrörelsen som en produkt av ”ryska intriger.” Han hade stort inflytande i ”partiköket,” dvs., de inre kretsarna.

gjordes för att denna patriotiska vägran att direkt samarbeta med Noske och Scheidemann skulle förefalla vara dikterad av internationalism. Men Strasbourgresolutionens fraseologi kan inte suddas ut eller ens mildra betydelsen av det faktum att de franska kommunisterna inte ingår i Strasbourg-partiets majoritet så länge det inrymmer alla ökända chauvinister.

Det oavhängiga partiet i Tyskland, som opponerar sig som organisation mot den patriotiska socialdemokratin, tvingas föra en öppen ideologisk och politisk kamp mot denna i pressen och under offentliga möten. Trots den superopportunistiska karaktären hos deras tidningar och ledare hjälper den därigenom till med att revolutionera de arbetande massorna. I Frankrike ser vi under senaste tiden tvärtom ett ökat närmande mellan den f d majoriteten och den f d longuetitiska minoriteten, samtidigt som all seriös ideologisk, politisk och organisatorisk kamp mellan dem försvinner.

Under dessa förhållanden reser frågan om att låta det franska socialistpartiets gå med i Tredje internationalen ännu större svårigheter och faror än den tyska oavhängiga socialdemokratins inträde.

III

Så tillvida som det franska socialistpartiet numera praktiskt reser frågan om att gå med i Tredje internationalen, måste vi ställa fullständigt klara och precisa frågor till det baserade på ovannämnda överväganden. Enbart rättframma och precisa svar, bekräftade av "partiet", dvs. genom handling av dess motsvarande sektion, kan ge ett verkligt innehåll åt frågan om de franska socialisternas och deras partis inträde i den internationella kommunistiska organisationen.

Dessa frågor lyder ungefär på detta vis:

1. Tillstår ni som hittills att det är ett socialistiskt partis plikt att förespråka nationellt försvar med avseende på den borgerliga staten? Anser ni att det är tillåtligt att direkt eller indirekt stödja den franska borgerliga republiken i de militära sammandrabbningar med andra stater som kan tänkas uppstå? Anser ni att det är tillåtligt att rösta för krigskrediter antingen idag eller vid händelse av ett nytt världskrig? Förkastar ni kategoriskt den förrädiska parollen om nationellt försvar? Ja eller nej?
2. Anser ni att det är tillåtligt för socialister att delta i en borgerlig regering antingen under fredstid eller krig? Anser ni att det är tillåtligt för en socialistisk fraktion i parlamentet att, direkt eller indirekt, stödja en borgerlig regering? Anser ni att det är möjligt att under en längre tid i ert parti tolerera uslingar som säljer sina politiska tjänster till den kapitalistiska regeringen eller till kapitalistiska organisationer och den kapitalistiska pressen, antingen såsom varande ansvarstagande ombud för den tjuvaktiga Nationernas Förbund (Albert Thomas), eller som redaktörer i den borgerliga pressen (A. Varenne), eller som ombud och parlamentariska försvarare av kapitalistiska intressen (Paul Boncour⁸) osv., osv.? Ja eller nej?
3. Med tanke på det tjuvaktiga och rovlystna våld som den franska imperialismen utövat mot ett antal svaga folk, speciellt de underutvecklade koloniala folken i Afrika och Asien. anser ni det vara er plikt att föra en oförsonlig kamp mot den franska borgarklassen, mot dess parlament och dess armé när det gäller frågor om plundringen i världen? Accepterar ni plikten att med alla till buds stående medel stödja denna kamp varhelst den uppstår och – framförallt – i form av de förtyckta koloniala folkens öppna uppror mot den franska imperialismen? Ja eller nej?

⁸ Paul Boncour – en typisk representant för fransk intellektuell och parlamentarisk "socialism."

4. Anser ni att det är nödvändigt att omedelbart sätta igång en systematisk och skoningslös kamp mot den officiella franska syndikalismen som helt har inriktat sig på ekonomisk förlikning, klassamarbete, patriotism osv. och som systematiskt ersätter kampen för revolutionär expropriering av kapitalisterna genom proletariatets diktatur med ett program för förstatligande av järnvägar och gruvor under den kapitalistiska staten? Anser ni att det är socialistpartiets plikt att – tillsammans med Loriot, Monatte, Rosmer och andra – påbörja en kraftfull kampanj bland de arbetande massorna för att rensa ut Jouhaux, Dumoulin, Merrheim och andra förrädare av arbetarklassen från den franska fackföreningsrörelsen? Ja eller nej?

5. Anser ni att det är möjligt att det i socialistpartiets led tolerera passivitetsspridare som paralyserar och åderlåter arbetarnas revolutionära vilja genom att bibringa dem tanken att deras diktatur "för närvarande" är ogynnsam? Eller anser ni tvärtom att det är er plikt att inför de arbetande massorna avslöja det bedrägeri som säger att "för närvarande", som det tolkas av borgarklassens agenter, alltid är lämpligt enbart för borgarklassens styre? Så var det i förrgår – då Europa befann sig i en period av en mäktig industriell uppgång som tenderade att minska antalet missnöjda; så var det igår – eftersom frågan gällde just det nationella försvaret; så är det idag – då det är nödvändigt att läka de skador som de heroiska bragderna för det nationella försvaret skapade; och så kommer det att vara i morgon – då borgarklassens återuppbyggnadsarbete kommer att leda till att ett nytt krig provoceras fram, och tillsammans med detta kommer även plikten av det nationella försvaret att växa fram. Anser ni att det är socialistpartiets plikt att omedelbart ideologiskt och organisatoriskt förbereda ett revolutionärt angrepp mot det borgerliga samhälle, med målsättningen att så snart som möjligt vinna statsmakten? Ja eller nej?

B. Grupperingar inom den franska arbetarrörelsen och den franska kommunismens uppgifter

I

Under åren före kriget utgjorde det franska socialistpartiets ledande toppar det mest fullständiga och fulländade uttrycket för Andra internationalens alla negativa aspekter: en ständig benägenhet till klassamarbete (nationalism, deltagande i den borgerliga pressen, röstning för budgeten och förtroendevotum för borgerliga ministrar osv., osv.); förakt eller ointresse för socialistisk teori, dvs gentemot proletariatets grundläggande socialrevolutionära uppgift; vidskeplig dyrkan⁹ av den borgerliga demokratins avgudar (republik, parlament, allmän rösträtt, ansvarstagande regering osv., osv.); internationalism av rent dekorativ karaktär, åtföljd av extremt nationell trångsynthet, medelklasspatriotism och, inte sällan, den grövsta formen av chauvinism.

II

Den revolutionära franska syndikalismen var den klaraste formen av protest mot dessa sidor hos socialistpartiet. Eftersom den parlamentariska reformismen och patriotismen var utstyrd i den pseudomarxistiska teorins trasor, försökte syndikalismen stärka sin opposition mot den parlamentariska reformismen med anarkistiska teorier, anpassade till fackföreningsrörelsens metoder och former.

Kampen mot den parlamentariska reformismen förvandlades till en kamp inte enbart mot parlamentarismen utan även mot "politik" i allmänhet, till ett avståndstagande från staten som sådan. Syndikaten (fackföreningar) proklamerades som arbetarrörelsens enda legitima och genuina revolutionära form. Mot parlamentarisk representation och ersättande av arbetarklassen med manövrer bakom scenen ställdes massornas direkta aktion och därigenom

⁹ Den framstående representanten för den tendens som Trotskij syftar på är Jaurès.

överläts den ledande rollen till en formlös, invigd minoritet, som organet för denna direkta aktion.

Denna kortfattade karaktäristik av syndikalismen vittnar om det faktum att syndikalismen försökte ge uttryck för den annalkande revolutionära epokens krav. Men dess grundläggande teoretiska villfarelser (anarkismens villfarelser) motverkade bygget av en stabil, ideologiskt sammansmält revolutionär kärna, som var kapabel att själv ta strid mot de patriotiska och reformistiska tendenserna. Den franska socialismens socialpatriotiska fall motsvarades av socialistpartiets fall. Samtidigt som upprorsfanan mot socialpatriotismen höjdes av en liten grupp under ledning av Loriot i [socialist] partiets extrema vänsterflygel, spelades samma roll i den extrema vänsterflygeln inom [rörelsen för] socialism till en början av en liten grupp, gruppen kring Monatte-Rosmer: de nödvändiga ideologiska och organisatoriska banden etablerades snart mellan dessa två grupper.

III

Vi har redan antytt att den formlösa och ryggradslösa longuetistiska partimajoriteten har tenderat att slå sig samman med renaudelista minoriteten.

Vad gäller den s k syndikalistiska minoriteten, som vid det senaste syndikalistiska konventet i Lyon i vissa frågor fick stöd från en tredjedel av alla delegater, så utgör den fortfarande en ytterst formlös riktning, där revolutionära kommunister står skuldra vid skuldra med anarkister som fortfarande inte har brutit med sina gamla fördomar, och med den franska syndikalismens ”longuetister” (samarbetsmän). Inom denna minoritet existerar fortfarande en mycket stark anarkistisk vidskepelse mot att erövra statsmakten och dessutom lurar bakom denna vidskepelse i många fall en ren och skär rädsla för revolutionära initiativ, tillsammans med en frånvaro av vilja att agera. Från denna syndikalistiska minoritets miljö kom tanken på en generalstrejk som ett medel att förverkliga nationalisering av järnvägarna.

Nationaliseringsprogrammet framlades ihop med reformisterna som en paroll för försoning med borgarklassen. Det framställs väsentligen som en allnationell uppgift i motsättning till det rena klassprogrammet, dvs. arbetarklassens revolutionära expropriation av järnvägarna och annat kapital. Men den försonliga-opportunistiska karaktären hos denna paroll som läggs ovanpå generalstrejken, har just funktionen att paralysera proletariats revolutionära glöd. Den skapar osäkerhet och tvekan bland arbetarna och driver dem att slå till reträtt för rent reformistiska, borgerligt radikala mål, när det gäller en så extrem åtgärd som en generalstrejk som kräver de största uppoffringar av proletariats.

Endast genom att klart och precist formulera de revolutionära uppgifterna kan kommunisterna skapa största möjliga klarhet bland den syndikalistiska minoriteten, rensa den från fördomar och från tillfälliga medlöpare; och – vad som är än viktigare – ge den revolutionära proletära massan ett precist handlingsprogram.

IV

Rent intellektuella grupper som *Clarté*¹⁰ är i hög grad symtomatiska för en förrevolutionär epok när den lilla och bästa delen av borgarklassens intelligentia känner på sig att en genomgripande revolutionär kris är i antågande och rör sig iväg från de ytterst genomrutna härskande klasserna och letar efter en ny egen ideologisk inriktning. Element av detta slag, som tenderar åt individualism och att skilja ut sig som isolerade grupperingar på basis av personliga sympatier och åsikter, är genom sin själva natur som intellektuella, inte kapabla till att vare sig utarbeta eller – än mindre – tillämpa ett helgjutet system med revolutionära idéer;

¹⁰ *Clarté* – en organisation av franska intellektuella som var positivt inställda till Sovjetryssland, med Barbusse och andra i spetsen. Ideologiskt var denna grupp en brokig samling som inbegrep alltifrån anhängare av Tolstoj till marxister.

och därför reducerar de sin verksamhet till en abstrakt och rent idealistisk propaganda, som är utformad så att den liknar kommunism utspädd med en rent humanitära fördomar. Element av denna sort är uppriktigt välvilligt inställda till den proletära kommunistiska rörelsen, men tenderar inte sällan att överge proletariatet vid de mest kritiska tidpunkterna, när kritikens vapen ersätts av vapnens kritik – enbart för att återuppta sina sympatier för proletariatet när detta tar makten i sina händer och på så sätt får möjlighet att utveckla sin kulturella kreativitet. Det är den revolutionära kommunismens uppgift att för de utvecklade arbetarna förklara den rent symptomatiska betydelsen av detta slags grupperingar, och att kritisera deras idealistiska passivitet och begränsningar. De avancerade arbetarna kan på intet sätt gruppera sig själva till en kör för de intellektuella primadonnorna, utan måste bygga sina egna organisationer som genomför sitt arbete oberoende av upp- och nedgångar i sympatierna hos även de bästa delarna av borgarklassens intellektuella.

V

Utöver en genomgripande granskning av den franska parlamentariska socialismens teori och praktik, behövs det i Frankrike idag en omfattande granskning av den franska syndikalismens teori och praktik så att inte deras föråldrade fördomar fördärvar utvecklingen av den revolutionära kommunistiska rörelsen.

a) Det är ganska självklart att en fortsatt ”förnekelse” av politik och av staten från den franska syndikalismen skulle utgöra en kapitulation för borgerlig politik och för den kapitalistiska staten. Det räcker intet att förneka staten – det är nödvändigt att erövra staten för att kunna övervinna den. Kampen för att erövra statsapparaten är revolutionär politik. Att förneka detta är att förneka den revolutionära klassens grundläggande uppgifter.

b) Den initiativtagande minoritet, som den syndikalistiska teorin tilldelar ledningen men i själva verket ställer över proletariatets fackliga massorganisationer, kan inte förbli formlös. Men om arbetarklassens aktiva minoritet byggs upp på ett korrekt sätt; om den kontrolleras av intern disciplin som motsvarar den revolutionära epokens oförsonliga krav; om den är beväpnad med en korrekt teori, den proletära revolutionens vetenskapligt konstruerade teori – då kommer vi att ha ett kommunistparti som står över fackföreningarna så väl som över arbetarrörelsens alla andra former, och befruktar dem ideologiskt och leder allt deras arbete.

c) Fackföreningarna, där arbetarna grupperas efter arbetsplats [industriförbundsprincipen], kan inte bli organ för proletariatets revolutionära styre. Som en sådan apparat kan den aktiva minoriteten (kommunistpartiet) endast använda sovjeterna som omfattar arbetarna i alla distrikt, arbetarna i alla industrigrenar, arbetarna i alla yrken; och som av just den orsaken sätter proletariatets grundläggande och mest allmänna, dvs. socialrevolutionära intressen, i förgrunden.

VI

Av detta följer den järnhårda nödvändigheten att bygga det franska kommunistpartiet som helt och hållet måste införliva såväl socialistpartiets existerande revolutionära flygel som den franska syndikalismens revolutionära falang. Partiet måste bygga sin egen apparat, helt oberoende, strikt centraliserad och avskild från såväl dagens socialistparti som från CGT och de lokala fackföreningarna.

Den rådande situationen för de franska kommunisterna, som å ena sidan består av en intern opposition inom CGT och å andra sidan en intern opposition inom socialistpartiet, tycks förvandla den franska kommunismen till en icke oberoende faktor, till ett slags negativt bihang till de existerande grundläggande organisationerna (partiet och fackföreningarna); vilket berövar det den nödvändiga kämpaglöden, de direkta banden till massorna och dess ledarauktoritet.

Den franska kommunismen måste till varje pris stiga fram ut ur detta förberedande stadium.

Vägen ut är: att omedelbart sätta igång med att bygga det centraliserade kommunistpartiet och, framförallt, omedelbart i arbetarrörelsens främsta centra etablera dagliga tidningar som – till skillnad från de existerande dagstidningarna – inte blir organ för intern kritik och abstrakt propaganda, utan organ för direkt revolutionär agitation och politisk ledning för de proletära massornas kamp.

Bygget av det kämpande kommunistpartiet i Frankrike är för närvarande en fråga om liv eller död för det franska proletariats revolutionära rörelse.

22 juli 1920

Översättning: *Per-Olov Eklund*